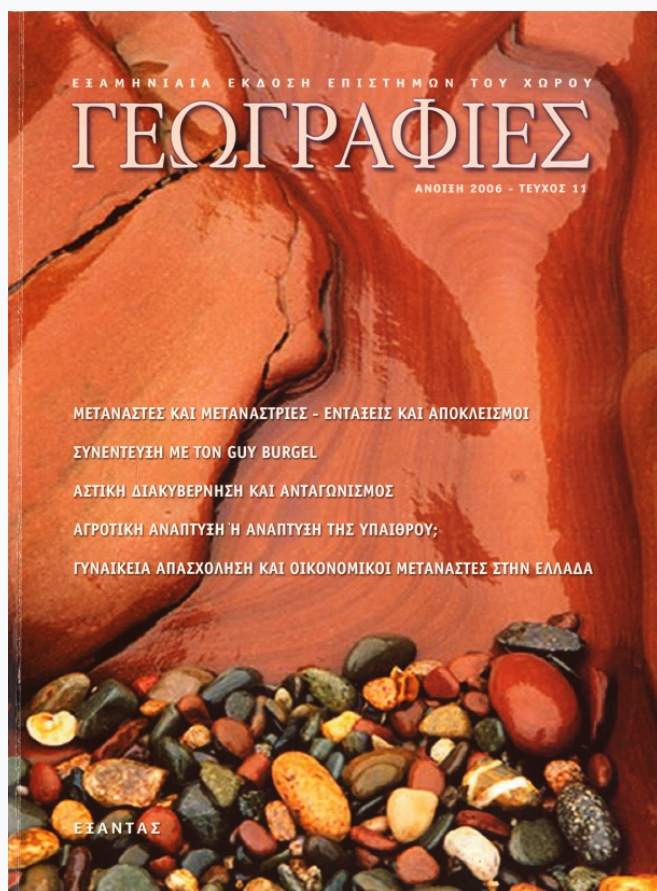

Γεωγραφίες

Αρ. 11 (2006)

Γεωγραφίες, Τεύχος 11, 2006

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

Μαξ Νετπλάου

Ελιζέ Ρεκλύ.

Ένας αναρχικός και λόγιος

Μετάφραση-επιμέλεια:
Γιάννης ΚαραπαπάςΕκδόσεις Τροπή,
2005, σ. 369

Με το σύντομο αυτό σημείωμα θα ήθελα απλώς να κάνω ευρύτερα γνωστή την ελληνική μετάφραση από τα γερμανικά της βιογραφίας του αναρχικού Γάλλου γεωγράφου Elisée Reclus (1830-1905), γραμμένη το 1928 από τον επίσης αναρχικό Γερμανό ιστορικό Max Nettlau.

Η σημασία αυτού του βιβλίου έγκειται, εκτός των άλλων, στο γεγονός ότι μπορεί να αποτελέσει την απαρχή για βαθύτερη γνωριμία με το ίδιο το έργο του Reclus στην Ελλάδα, από το οποίο ψήγματα μόνο, απ' όσο ξέρω, έχουν μεταφραστεί (π.χ. «Εξέλιξις και εξέγερσις», *Σοσιαλιστής*, 1-3, 1896). Πιο συγκεκριμένα, η επικαιροποίηση του επιστημονικού έργου και της δράσης του Reclus σήμερα, όπως στη δεκαετία του 1980 στη Γαλλία, με την ανατύπωση μεγάλων τμημάτων από το ογκώδες έργο του *Ο άνθρωπος και η γη (L'Homme et la Terre*, 2 τόμοι, Paris: La Découverte, 1982), μπορεί, νομίζω, να συμβάλει στην ανανέωση της γεωγραφικής προβληματικής, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά στη σχέση της με τα κοινωνικά προβλήματα ευρύτερης κλίμακας, τα οποία σήμερα τίθενται όλο και πιο επιτακτικά με την εξάπλωση του καπιταλισμού και του νεοφιλελευθερισμού σε ολόκληρη την υφήλιο.

Από αυτή την άποψη, η παραπάνω βιογραφία δίνει σε όσους ενδιαφέρονται για μια κοινωνική και κριτική γεωγραφία το έναυσμα για άμε-

ση και πληρέστερη γνωριμία με το ίδιο το έργο του Γάλλου γεωγράφου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥΕπίμ. Καθηγήτρια, Τμήμα Ιστορίας,
Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

*

ΕΛΙΣΕΑΙ ΡΕΚΛΥΣ

Ο μέγας γεωγράφος Έλισεαί Ρεκλύς, ούτινος ο θάνατος άνηγγέλη προχθές, ήτο συγχρόνως μέγας άναρχικός, όχι άναρχικός τής δυναμίτιδος και τής καταστροφής όπως το έννοούμεν έδώ, άλλ' ιδεολόγος πιστεύων ότι τότε μόνον θα καταστή δυνατή ή γενική εύτυχία εις τον κόσμον και θα δυναθής το άνθρώπινον γένος να βαδίση άκωλύτως και χωρίς περισπασμούς προς τον προορισμόν του, όταν θα λείψουν αί συνθήκαι, αίτινες έδημιουργήθησαν προς ώφέλειαν, ούχι άλλης τής άνθρωπότητος, άλλ' όλίγου άριθμού άνθρώπων και τάξεων τινών άνθρώπων, και άντι τών άνθρωπίνων νόμων θα διέπουν την ζώνη και τας σχέσεις τών άνθρώπων μόνον οι νόμοι τής φύσεως.

Άλλ' εάν ο ίδιος εις πολλάς περιστάσεις έκηρύχθη κατά τών βιαίων μέσων, αί ιδέαι του έχρησίμευσαν ως λάβαρον άνθρώπων έννοούντων να επιβάλλωσι τας άναρχικάς ιδέας διά του τρόμου και τής βιαίας άνατροπής τών καθεστώτων.

Ο Ρεκλύς ήτο υιός ιερέως όστις έγένετο περιώνυμος εις την Πιρόνδην διά την άυστηράν απλότητα τών ήθών του και διά την φιλανθρωπίαν του. Όλοι οι δυστυχείς, όλοι οι άπέλπιδες οι άπευθυνόμενοι προς αυτόν εύρισκον παρηγορίαν και άνακούφισιν. Ένεκα τής άποστροφής του προς την αίματοχυσίαν υπήρξε καθ' όλον του σχεδόν τον βίον φυτοφάγος.

Τας πατρικάς τούτας παραδόσεις ή σοφία και ή διάθεσμος ψυχής του νιού εξέωθησαν εις άκροτάτας ουτοπίας, μη άναγνωριζούσας κανένα περιορισμόν εις την έλευθερίαν τών άνθρώπων.

Εις την διαμόρφωσιν του χαρακτήρος και τών ιδεών του συνέτεινε και ή γερμανική φιλοσοφία, καθότι τας

σπουδάς του έκαμε κατά το πλείστον εις πρωσοικά λύκεια και πανεπιστήμια.

Έπανελθών εις την Γαλλίαν, έρρίφθη ολοψύχως και με άλλην την νεανικήν του ζωηρότητα εις τας δημοκρατικάς ιδέας του 1848' έπειτα δέ μετ' ούχ ήττονος ζωηρότητος μετέσχεν εις την διαμαρτυρίαν κατά τής άναρρήσεως του Ναπολέοντος Γ', διό και έξωρίσθη. Τά έτη δέ τής έξορίας και τής περιπλανήσεώς του ότε μεν εις την Άγγλίαν, ότε δέ εις την Ίρλανδίαν, εις τας Ήν. Πολιτείας και την Νότιον Άμερικην, έχρησιμοποίησεν εις τας μελέτας έξ ών προήλθε το τεράστιον έργον του, οι δέκα έννέα τόμοι τής «Παγκοσμίου Γεωγραφίας», εκτός πολυαριθμών άλλων μικροτέρων πραγματειών και άρθρων πάσης ύλης.

Η μεγάλη γενναιοσυχία του, ή άκλόνητος πίστις εις την έλευθερίαν, ή πεποίθησίς του εις την άποκατάστασιν δικαιοσύνης πληρεστέρας και τελειότερας επί τής γής τον ώθουν προς πάν κίνημα φιλελεύθερον, όσονδήποτε παράβολον και άκρον. Το 1871, άφού ύπηρέτησε την πατρίδα του ως έθνοφύλαξ και ως άεροναύτης, έλαβε μέρος εις την επανάστασιν τής «Κοινότητος» και υπήρξε συνεργάτης εις το άναρχικόν φύλλον «Κραυγή του λαού». Συλληφθείς δέ υπό του στρατού τών Βερσαλλιών, κατεδικάσθη εις άειφυγίαν, μετὰ έπτάμηνον φυλάκισιν.

Άλλ' ή καταδίκη του έκίνησε τας διαμαρτυρίας όλων τών σοφών της Εύρώπης, όπως περίπου συνέβη πρό καιρού, κατά την σύλληψιν του Μαξιμου Ικόρκη εις την Ρωσίαν. Οι επιφανέστεροι εις τας επιστήμας και τα γράμματα με τον Δάρβιν επί κεφαλής άπηύθυνον προς την Γαλλικήν κυβέρνησιν έκκλησιν υπέρ αυτού. Συνεπεία τούτου ο Θιέρσος περιώρισε την τιμωρίαν του εις βραχείαν ύπερορίαν.

Ο Ρεκλύς έγκατεστάθη τότε εις την Ιταλίαν, έπειτα δέ εις την Έλβετίαν καίτοι δέ μνηστευθείς το 1879, έξηκολούθησε κατά προτίμησιν να ζή έξω τής Γαλλίας. Εις την Γενεύην συνεδέθη με τους Ρώσους επαναστάτας πρίγκηπα Κροπότκιν και Μπακουνίν άνεμίχθη εις την καταδίωξιν ήτις έγένετο έναντίον του πρώτου και ύπεστήριξε το άναρχικόν κίνημα του 1889-1892, ού-

τινος συνεμερίζετο τὰς τάσεις, ἀλλ' ἀπεδοκίμαζε τὰς βιαιότητάς.

Διαμένων ἐν Ἐλβετίᾳ κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ τόσον ἀπὸ τὰς κοινωνικάς συνθήκας τὰς γενικώτερον παραδεγμένους καὶ τόσον σεβασμὸν ἔτρεφε πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως, ὥστε ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του περιορισθεὶς μόνον νὰ δώσῃ τὴν συναίνεσίν του ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὅπως ὁ Ἰωάννης Φρεμόν εἰς τὸ «Παρίσι» τοῦ Ζολᾶ.

Τὸ 1892 τοῦ προσεφέρθη ἔδρα καθηγητοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν. Ἀλλὰ δὲν μετέβαλε τὰς περὶ ἐλευθερίας ιδέας του, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ συγγράμματός του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ 1898 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐξέλιξις, ἡ ἐπανάστασις καὶ τὸ ἀναρχικὸν ιδεῶδες».

Ὁ Ρεκλὺς ἔζη συμφώνως μὲ τὰς ιδέας του, ἀπλούστατα, μὲ ἀπλότητα βίου σχεδὸν ἀρχέγονον. Τὸ γραφεῖον καὶ ὅλη ἡ κατοικία του περιεῖχον ἔπιπλα μόνον ἐκ λευκοῦ ξύλου καὶ ράφια κατάφορτα ἀπὸ βιβλία. Ἀποκρούων πᾶσαν ἀτομικὴν περιουσίαν, εἶχε περιορίσει τὰς ἀνάγκας του εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀπαραίτητον καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν τοῦ ἦτο ἀμέσως καὶ ἀπαραίτητως ἀναγκαῖον, τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Δηγοῦνται ὅτι δὲν ἐκράτησε ποτὲ πλεόν τῆς μίας ἡμέρας τὰ πολυάριθμα χρυσᾶ μέταλλα τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιροὺς διὰ τὰ ἔργα του.

Πρὶν ἢ τὸν καταλάβῃ ὁ θάνατος ἐπρόφθασε καὶ ἐπεράτωσε τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ γενικὰ συμπεράσματα ὄλων τῶν ἐπιστημονικῶν του μελετῶν καὶ παρατηρήσεων. Τὸ ἔργον τοῦτο φέρει τὸν τίτλον «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Γῆ».

Τὴν γενικὴν ιδέαν τοῦ ἔργου τούτου μαντεύομεν ἐκ τῆς ἀκολούθου περικοπῆς τοῦ τελευταίου τόμου τῆς γεωγραφίας του: «Παντοῦ τοῦ κόσμου ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμεν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, εἰς τὴν πατρίδα μου, μεταξὺ ἀδελφῶν. Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ παρεσύρθη ἀπὸ αἰσθημα διαφορετικῶν τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς μεγάλης πατρίδος. Ἐπὶ τῆς σφαίρας ταύτης ἦτις στρέφεται μὲ τὴν ταχύτητα εἰς τὸ

διάστημα, ὡς κόκκος ἄμμου εἰς τὸ ἄπειρον, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μισοῦμε ἀλλήλους;»

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

[Ἀναδημοσίευση ἀπὸ το ὑπ' αριθ. 3120 φύλλο τῆς εφημερίδας *Εμπρός*, 28/6/1905. Ὁ υπογράφων «Διαβάτης» εἶναι ὁ γνωστὸς πεζογράφος - χρονολογράφος Ἰωάννης Κονδυλάκης (1862-1920).]

*

Jilly Traganou

The Tokaido Road. Traveling and Representation in Edo and Meiji Japan

Routledge/Curzon, New York & London, 2004, σ. 270

Τι εἶναι ὁ δρόμος; Εἶναι μόνον μια υποδομὴ γιὰ τὴ μεταφορὰ ἀνθρώπων καὶ φορτίων ἀπὸ ἓνα σημεῖο σὲ ἓνα ἄλλο, ἢ ἔχει ὁ ἴδιος ταυτότητα; Εἶναι μια οὐδέτερη κατασκευὴ ἢ ἐνσωματώνει ιδεολογίες; Τὸν διαμορφώνουν οἱ ταξιδιωτικὲς καταστάσεις ἢ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του διαμορφώνει τὸν ταξιδιώτη;

Τέτοιου τύπου ερωτήματα ἀντιμετωπίζει ἡ Τζίλλυ Τραγανού, ἐξετάζοντας τὸ δρόμο τοῦ Τοκάιντο στὴν Ἰαπωνία τὴν περίοδο 1603-1912. Πρόκειται γιὰ ἓνα δρόμο 500 χλμ. περίπου, κατὰ μῆκος τῆς ακτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ, που ἐνώνει τὶς κύριες πόλεις τῆς Ἰαπωνίας, τὸ Τόκιο, τὴ Ναγκόγια, τὸ Κιότο καὶ τὴν Οσάκα. Ἡ Τραγανού στὸ βιβλίο τῆς παρακολουθεῖ τὴν εξέλιξη τοῦ δρόμου τόσο ὡς φυσικῆς κατασκευῆς ὅσο καὶ ὡς ταξιδιωτικῆς ἐμπειρίας, σὲ δύο διαφορετικὲς περιόδους τῆς ιστορίας τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ περίοδος Ἐντο (1603-1868), ὅταν ἡ Ἰαπωνία εἶναι μια κλειστὴ χώρα, καὶ ἡ δεύτερη ἡ περίοδος Μείτζι (1868-

1912), ὅταν ἡ χώρα, μετὰ ἀπὸ τὴν πείση τῆς Δύσης, ἀνοίγει τὰ λιμάνια τῆς καὶ υιοθετεῖ οικονομικὲς καὶ πολιτισμικὲς ἀξίες τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ δρόμος τοῦ Τοκάιντο ἦταν ὁ σημαντικότερος δρόμος τῆς Ἰαπωνίας τὴν περίοδο Ἐντο, μια διαδρομὴ που γινόταν μὲ τὰ πόδια καὶ που ἦταν ἐγγεγραμμένη στὴ συλλογικὴ μνήμη ὄχι ἀπλᾶ ὡς μια λειτουργικὴ υποδομὴ μεταφορᾶς, ἀλλὰ κατεξοχὴν ὡς τόπος περιθωρίου καὶ παιχνιδιού, ἀναφυχῆς καὶ καὶ θρησκευτικῆς ἀναζήτησης. Ἦταν, ἐπίσης, ὁ τόπος τῶν τοποθεσιῶν ἐκείνων που εἶχαν μεγάλη συμβολικὴ σημασία στὴν ἰαπωνικὴ ἱστορία καὶ μυθολογία. Με τὸ πέρασμα στὴν ἐπόμενη περίοδο Μείτζι ἀλλάζει ἡ ταυτότητα τῆς διαδρομῆς. Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ περίοδος σηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας, τὴ δημιουργία τῆς νέας πρωτεύουσας τῆς χώρας, τοῦ Τόκιο, ἔδρας τῆς κεντρικῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ αυτοκράτορα, ὅπως καὶ τὴν κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς παράλληλα μὲ τὸ δρόμο. Τότε ἀλλάζει καὶ ὁ δρόμος τοῦ Τοκάιντο. Ἡ διαδρομὴ μεταμορφώνεται σὲ ἐργαλεῖο τῆς νέας κεντρικῆς ἐξουσίας καὶ ἐγγράφεται στὴ συλλογικὴ μνήμη ὡς τόπος τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, τῆς προόδου καὶ τῆς δυτικοποίησης.

Ἡ προσέγγιση τῆς συγγραφέως βασίζεται στὴν ἀναγνώριση τῆς ἰδεολογικῆς χρήσης τοῦ δρόμου. Ἔτσι, ὁ ἀναγνώστης δὲν ἔχει μόνον τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν εξέλιξη τοῦ Τοκάιντο, ἀλλὰ καὶ μια πολυεπίπεδη περιγραφή τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐκείνων που τὴ ζωγράφισαν, τὴν ταξίδεψαν, τὴ θεωρητικοποίησαν, τὴν περιέγραψαν ὡς ταξιδιωτικὸ ὁδηγὸ ἢ στα πλαίσια μιᾶς μυθιστορίας. Ἡ συγκριτικὴ μελέτη τῶν ἀναπαραστάσεων τοῦ δρόμου τοῦ Τοκάιντο, ὅπως παρουσιάζονται σὲ χάρτες, ταξιδιωτικὸς ὁδηγὸς, ἡμερολόγια, ζωγραφιές, μυθιστορήματα καὶ ποιήματα τῶν περιόδων ἐκείνων, ἀποτελεῖ σημαντικὴ μεθοδολογικὴ συμβολὴ στα ζητήματα ἀνάλυσης τοῦ χώρου.

Βασικὸ θεωρητικὸ πλαίσιο τοῦ

τινος συνεμερίζετο τὰς τάσεις, ἀλλ' ἀπεδοκίμαζε τὰς βιαιότητες.

Διαμένων ἐν Ἑλβετία κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ τόσο ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας τὰς γενικώτερον παραδεδεγμένας καὶ τόσο σεβασμὸν ἔτρεφε πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως, ὥστε ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του περιορισθεὶς μόνον νὰ δώσῃ τὴν συναίνεσίν του ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὅπως ὁ Ἰωάννης Φρεμόν εἰς τὸ «Παρίσι» τοῦ Ζολᾶ.

Τὸ 1892 τοῦ προσεφέρθη ἔδρα καθηγητοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν. Ἀλλὰ δὲν μετέβαλε τὰς περὶ ἐλευθερίας ιδέας του, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ συγγράμματός του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ 1898 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐξέλιξις, ἡ ἐπανάστασις καὶ τὸ ἀναρχικὸν ιδεῶδες».

Ὁ Ρεκλῶς ἐξῆ συμφώνως μὲ τὰς ιδέας του, ἀπλούστατα, μὲ ἀπλότητα βίου σχεδὸν ἀρχέγονον. Τὸ γραφεῖον καὶ ὅλη ἡ κατοικία του περιεῖχον ἐπιπλα μόνον ἐκ λευκοῦ ξύλου καὶ ράφια κατὰ-φορτὰ ἀπὸ βιβλία. Ἀποκρούων πᾶσαν ἀτομικὴν περιουσίαν, εἶχε περιορίσει τὰς ἀνάγκας του εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀπαραίτητον καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν τοῦ ἦτο ἀμέσως καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον, τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Διηγούνται ὅτι δὲν ἐκράτησε ποτὲ πλέον τῆς μίας ἡμέρας τὰ πολυάριθμα χρυσᾶ μετᾶλλια τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιροὺς διὰ τὰ ἔργα του.

Πρὶν ἢ τὸν καταλάβῃ ὁ θάνατος ἐπρόφθασε καὶ ἐπεράτωσε τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ γενικὰ συμπεράσματα ὄλων τῶν ἐπιστημονικῶν του μελετῶν καὶ παρατηρήσεων. Τὸ ἔργον τοῦτο φέρει τὸν τίτλον «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Γῆ».

Τὴν γενικὴν ιδέαν τοῦ ἔργου τούτου μαντεύομεν ἐκ τῆς ἀκολουθοῦ περικοπῆς τοῦ τελευταίου τόμου τῆς γεωγραφίας του: «Παντοῦ τοῦ κόσμου ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, εἰς τὴν πατρίδα μου, μεταξὺ ἀδελφῶν. Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ παρεσύρθην ἀπὸ αἰσθημα διαφορετικῶν τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς μεγάλης πατρίδος. Ἐπὶ τῆς σφαιράς ταύτης ἦτις στρέφεται μὲ τὴν ταχύτητα εἰς τὸ

διάστημα, ὡς κόκκος ἄμμου εἰς τὸ ἄπειρον, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μισοῦμε ἀλλήλους;»

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

[Αναδημοσίευση ἀπὸ τὸ υπ' αριθ. 3120 φύλλο τῆς εφημερίδας *Εμπρός*, 28/6/1905. Ὁ υπογράφων «Διαβάτης» εἶναι ὁ γνωστὸς πεζογράφος - χρονογράφος Ἰωάννης Κονδυλάκης (1862-1920).]

*

Jilly Traganou

The Tokaido Road. Traveling and Representation in Edo and Meiji Japan

Routledge/Curzon, New York & London, 2004, σ. 270

Τι εἶναι ὁ δρόμος; Εἶναι μόνον μια υποδομὴ γιὰ τὴ μεταφορὰ ἀνθρώπων καὶ φορτίων ἀπὸ ἓνα σημεῖο σὲ ἓνα ἄλλο, ἢ ἔχει ὁ ἴδιος ταυτότητα; Εἶναι μια ουδέτερη κατασκευὴ ἢ ἐνσωματώνει ἰδεολογίες; Τον διαμορφώνουν οἱ ταξιδιωτικὲς καταστάσεις ἢ αὐτὸς μὲ τὴ σειρὰ του διαμορφώνει τὸν ταξιδιώτη;

Τέτοιου τύπου ερωτήματα ἀντιμετωπίζει ἡ Τζίλλυ Τραγανού, ἐξετάζοντας τὸ δρόμο τοῦ Τοκάιντο στὴν Ἰαπωνία τὴν περίοδο 1603-1912. Πρόκειται γιὰ ἓνα δρόμο 500 χλμ. περίπου, κατὰ μῆκος τῆς ακτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ, που ἐνώνει τις κύριες πόλεις τῆς Ἰαπωνίας, τὸ Τόκιο, τὴ Ναγκόγια, τὸ Κιότο καὶ τὴν Οσάκα. Ἡ Τραγανού στο βιβλίο τῆς παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξη τοῦ δρόμου τόσο ὡς φυσικῆς κατασκευῆς ὅσο καὶ ὡς ταξιδιωτικῆς ἐμπειρίας, σὲ δύο διαφορετικὲς περιόδους τῆς ἱστορίας τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ περίοδος Ἐντο (1603-1868), ὅταν ἡ Ἰαπωνία εἶναι μὴ κλειστὴ χώρα, καὶ ἡ δευτέρα ἡ περίοδος Μείτζι (1868-

1912), ὅταν ἡ χώρα, μετὰ ἀπὸ τὴν πίεση τῆς Δύσης, ἀνοίγει τὰ λιμάνια τῆς καὶ υιοθετεῖ οἰκονομικὲς καὶ πολιτισμικὲς ἀξίες τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ δρόμος τοῦ Τοκάιντο ἦταν ὁ σημαντικότερος δρόμος τῆς Ἰαπωνίας τὴν περίοδο Ἐντο, μὴ διαδρομὴ που γινόταν μὲ τὰ πόδια καὶ που ἦταν ἐγγεγραμμένη στὴ συλλογικὴ μνήμη ὄχι ἀπλᾶ ὡς μὴ λειτουργικὴ υποδομὴ μεταφορᾶς, ἀλλὰ κατεξοχήν ὡς τόπος περιθωρίου καὶ παιχνιδιοῦ, ἀναψυχῆς καὶ κτησκευτικῆς ἀναζητήσεως. Ἦταν, ἐπίσης, ὁ τόπος τῶν τοποθεσιῶν ἐκεῖνων που εἶχαν μεγάλη συμβολικὴ σημασία στὴν ἰαπωνικὴ ἱστορία καὶ μυθολογία. Μετὰ τὸ πέρασμα στὴν ἐπόμενη περίοδο Μείτζι ἀλλάζει ἡ ταυτότητα τῆς διαδρομῆς. Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ περίοδος σημαδεύεται ἀπὸ τὴν ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας, τὴ δημιουργία τῆς νέας πρωτεύουσας τῆς χώρας, τοῦ Τόκιο, ἔδρας τῆς κεντρικῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ αυτοκράτορα, ὅπως καὶ τὴν κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς παράλληλα μὲ τὸ δρόμο. Τότε ἀλλάζει καὶ ὁ δρόμος τοῦ Τοκάιντο. Ἡ διαδρομὴ μεταμορφώνεται σὲ ἐργαλεῖο τῆς νέας κεντρικῆς ἐξουσίας καὶ ἐγγράφεται στὴ συλλογικὴ μνήμη ὡς τόπος τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, τῆς προόδου καὶ τῆς δυτικοποίησης.

Ἡ προσέγγιση τῆς συγγραφέως βασιζέται στὴν ἀναγνώριση τῆς ἰδεολογικῆς χρήσης τοῦ δρόμου. Ἔτσι, ὁ ἀναγνώστης δὲν ἔχει μόνον τὰ ἱστορικά στοιχεία γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ Τοκάιντο, ἀλλὰ καὶ μὴ πολυεπίπεδη περιγραφή τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐκεῖνων που τὴ ζωγράφισαν, τὴν ταξίδεψαν, τὴ θεωρητικοποίησαν, τὴν περιέγραψαν ὡς ταξιδιωτικὸ ὁδηγὸ ἢ στα πλαίσια μίας μυθιστορίας. Ἡ συγκριτικὴ μελέτη τῶν ἀναπαραστάσεων τοῦ δρόμου τοῦ Τοκάιντο, ὅπως παρουσιάζονται σὲ χάρτες, ταξιδιωτικὸς ὁδηγὸς, ἡμερολόγια, ζωγραφιές, μυθιστορήματα καὶ ποιήματα τῶν περιόδων ἐκεῖνων, ἀποτελεῖ σημαντικὴ μεθοδολογικὴ συμβολὴ στα ζητήματα ἀνάλυσης τοῦ χώρου.

Βασικὸ θεωρητικὸ πλαίσιο τοῦ

βιβλίου αποτελούν οι στρουκτουραλιστικές απόψεις ότι ο υλικός πολιτισμός (άρα και τα προϊόντα του) είναι συνεχώς υπό κατασκευή και επηρεάζεται τόσο από κοινωνικά όσο και από ατομικά δεδομένα. Με το σκεπτικό αυτό η αναπαράσταση δεν καθρεφτίζει τον «πραγματικό» κόσμο, αλλά αποτελεί συστατικό στοιχείο της εμπειρίας του «πραγματικού» που διαμορφώνεται από τα εννοιολογικά και φαντασιακά στοιχεία που παίρνουν μορφή μέσα στις αναπαραστάσεις (Hall 1997).

Από το Τόκιο μέχρι την Οσάκα, πενήντα επτά σταθμοί σε απόσταση 8 χλμ. περίπου μεταξύ τους οργανώνουν τελικά τη διαδρομή του Τοκάιντο. Αυτοί οι σταθμοί μέχρι το 19ο αιώνα αναπτύσσονται και μεταμορφώνονται σε ιδιότυπες «πόλεις». Ξενοδοχεία, εστιατόρια, καταστήματα, λουτρά, ενεχυροδανειστήρια και, φυσικά, ο σταθμός εξυπηρέτησης, όπου κανονίζονται οι μεταφορές των ταξιδιωτών και των εμπορευμάτων, συνθέτουν μια ιδιότυπη πόλη εφήμερων κατοίκων. Οι σταθμοί γίνονται οι τόποι έκθεσης του παράδοξου, από εξωτικά αντικείμενα έως παραμορφωμένους ανθρώπους. Είναι τόποι όπου βρίσκουν καταφύγιο οι πλάνητες, οι τραγουδοποιοί, οι ανώνυμοι, όπου ανθεί η πορνεία και κυκλοφορούν τα νέα και οι φήμες. Η έλευση στο σταθμό ταυτίζεται στη συλλογική συνείδηση με την απελευθέρωση από την κοινότητα, την ομάδα, την οικογένεια. Με την επέκταση της επιφάνειας της οικιστικής περιφέρειας του σταθμού, πολλά γειτονικά χωριά μετατρέπονται σε τμήματά της. Τα μεγέθη αυτών των περιφερειών είναι εντέλει σημαντικά. Για παράδειγμα, ο σταθμός Φουταγκάβα έχει το 17ο αιώνα 328 νοικοκυριά και 1.468 μόνιμους κατοίκους.

Ο ριζικός μετασχηματισμός συνέβη μετά το 1868. Η Ιαπωνία πέρασε στην εποχή της υιοθέτησης των δυτικών αξιών και μοντέλων ανάπτυξης. Το 1869 αποφασίστηκε η κατασκευή του σιδηροδρόμου ως μέσου εκσυγχρονισμού, ενίσχυσης της νέας

κεντρικότητας της κυβέρνησης και ενοποίησης της αγοράς. Η σιδηροδρομική γραμμή του Τοκάιντο κατασκευάστηκε σχεδόν παράλληλα με το δρόμο. Οι παλιοί σταθμοί εξυπηρέτησης καταργήθηκαν. Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί χτίστηκαν με νέους κανόνες, που υπάκουαν στην αρχή ότι η πολεοδομία και η αρχιτεκτονική πρέπει να γίνουν εργαλεία πολιτισμού. Στόχος ήταν να παραχθεί ένα αστικό τοπίο σύμφωνα με τα δυτικά μοντέλα, το οποίο θα φιλοξενούσε οικονομική ευμάρεια και θα προωθούσε την υγιεινή και την ηθική τάξη. Από τις πρώτες προτεραιότητες του νέου κράτους ήταν η κατεδάφιση των τρωγλών των αστικών κέντρων, ο περιορισμός των αδιεξόδων και των απροσπέλαστων πίσω αυλών. Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί αντιμετωπίστηκαν όπως τα δημόσια κτήρια, τα δημαρχεία, οι τράπεζες, ως κτήρια που συμβολίζουν την νέα εποχή της χώρας. Πολλοί σιδηροδρομικοί σταθμοί χτίστηκαν από δυτικούς αρχιτέκτονες με αρχές σχεδιασμού και υλικά που είχαν άμεση αναφορά στα αντίστοιχα κτήρια της Δύσης, και αρκετοί από αυτούς χωροθετήθηκαν στις περιοχές των παλαιότερων σταθμών της περιόδου Έντο.

Την περίοδο 1960-1970 η ανάπτυξη της μεταπολεμικής Ιαπωνίας μετέτρεψε τη ζώνη κατά μήκος του δρόμου του Τοκάιντο σε μια μεγάλη, σε μια συνεχή σχεδόν αστικοποιημένη ζώνη με εκτεταμένα προάστια και βιομηχανικές και αγροτικές περιοχές. Όμως η ειδική ταυτότητα του δρόμου ως απεικόνισης της εθνικής ανάτασης της χώρας φαίνεται ότι συνέχισε να διαμορφώνεται. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1964 τα εγκαίνια της νέας σιδηροδρομικής γραμμής αντιμετωπίστηκαν ως συμβολικό γεγονός για το τέλος της πολεμικής ήττας και το άλμα της χώρας στην πρωτοπορία της παγκόσμιας βιομηχανικής ανάπτυξης.

Η μεταμόρφωση αυτή αποτελεί τις δύο τελευταίες δεκαετίες αντικείμενο συζητήσεων, λόγω της μεγάλης οικολογικής καταστροφής, της ανάπτυξης

τοπικών ανισοτήτων και της απώλειας της παράδοσης, δηλαδή λόγω του κόστους της τεχνολογικής ανάπτυξης της Ιαπωνίας. Το 1991 ξεκίνησε η «Αναβίωση του Τοκάιντο». Ήταν μια προσπάθεια να αναβιώσουν τα ελάχιστα υπολείμματα του παλιού προβιομηχανικού δρόμου της περιόδου Έντο.

Η Τραγανού υιοθετεί τις απόψεις του χαρτογράφου J. B. Harley και υποστηρίζει την ανάγκη διερεύνησης της χαρτογραφίας μέσα σε ένα ευρύτερο εικονολογικό πλαίσιο. Εξετάζει συγκριτικά ένα πολλαπλό υλικό, στο οποίο περιλαμβάνονται χάρτες, εικόνες, ταξιδιωτικοί οδηγοί και λογοτεχνικά κείμενα.

Αν οι χάρτες, όπως τους ξέρουμε, είναι κατά κανόνα προϊόντα μετρήσεων και καταγραφών, οι εικόνες είναι προϊόντα αντίληψης και οι ταξιδιωτικοί οδηγοί προϊόντα γνώσης ή εμπειρίας, οι χάρτες της περιόδου Έντο αναμιγνύουν στοιχεία και από τις τρεις κατηγορίες. Οι χάρτες αυτοί είναι διακριτά αντικείμενα με μεγάλη συμβολική αξία, που παίζουν ισχυρότατο ρόλο στην οργάνωση του φαντασιακού. Αυτό με τη σειρά του συμβάλλει στην κοινωνική κατασκευή του καιρού του. Το ιδιαίτερο χαρτογραφικό υλικό της έρευνας αντιμετωπίζεται από τη συγγραφέα ως «βαθύ κείμενο» που απαιτεί μετάφραση και τοποθέτηση σε ένα συγκεκριμένο πολιτισμικό και κοινωνικό πλαίσιο.

Η συγγραφέας περιγράφει αναλυτικά πώς η χαρτογραφία εκφράζει διαφορετικές ιδέες σε κάθε περίοδο. Στην περίοδο Έντο οι χάρτες, όπως ειπώθηκε, ήταν κυρίως λαϊκοί, εξέφραζαν τα μυθολογικά χαρακτηριστικά του ιαπωνικού τοπίου και παράγονταν από καλλιτέχνες. Αυτό το είδος της χαρτογραφίας αποτέλεσε μέρος της λαϊκής κουλτούρας εκφράζοντας ιδέες και αντιλήψεις των λαϊκών ανθρώπων. Στην επόμενη περίοδο οι χάρτες παράγονται από θεσμοθετημένα σώματα και ακολουθούν τα μοντέλα της νεότερης χαρτογραφικής επιστήμης. Αυτή παρουσιάζεται μεν ως ουδέτερη και αντικειμενική επιστήμη, αλλά συμβάλλει στην ε-

μπέδωση της αντίληψης του νέου κεντρικού κράτους και την κατασκευή της εθνικής ταυτότητας.

Μέσω της χαρτογραφίας η γεωγραφική γνώση μετατρέπεται σε μηχανισμό εθνικής ιδεολογίας. Η γνώση των φυσικών πηγών πλούτου και της γεωλογικής δομής της Ιαπωνίας συνδέεται ιδεολογικά με την ανάπτυξη της βιομηχανίας σε πρώτες ύλες, άρα και με την ανεξαρτησία της χώρας. Ταυτόχρονα, τροφοδοτεί τη ρητορική της εθνικής ιδιαιτερότητας. Η έμφαση στην ακρίβεια της αποτύπωσης των γεωγραφικών ορίων της χώρας και της σχετικής θέσης κάθε περιοχής μέσα σε αυτά εκλαΐκευσε την εικόνα του συνόλου και την ιδέα των διαφορετικών τόπων –άρα και κατοίκων– ως τμημάτων ενός ενιαίου χώρου – άρα και λαού.

Όπως διεξοδικά περιγράφεται στο βιβλίο, ο δρόμος του Τοκάιντο πάντα έφερε μια ισχυρότατη αναπαραστατικότητα, όπου ενσωματώνονταν πολλαπλές ιδεολογίες και φαντασιώσεις, που με τη σειρά τους διαμόρφωναν τους ταξιδιώτες που τον ακολουθούσαν, τους καλλιτέχνες που τον απεικόνιζαν και όλους όσους άκουγαν γι' αυτόν. Το Τοκάιντο, είτε αντιληπτό ως η πραγματικότητα του περιθωρίου στην παραδοσιακή περίοδο της χώρας, πριν το 1868, είτε διαχείρισιμο από την κεντρική ιδεολογία ως τοπίο εκσυγχρονισμού μετά το 1868, αποτέλεσε έναν τόπο διαμόρφωσης ταυτότητας για την Ιαπωνία εδώ και πολλούς αιώνες.

Είναι φανερό ότι η σημασία της ανάγνωσης αυτού του βιβλίου αφο-

ρά σε πολύ περισσότερα πράγματα από την αποκάλυψη ενός «εξωτικού» πολιτισμού. Η βιομηχανική επανάσταση και η κατασκευή της μοντέρνας συνθήκης στο δυτικό κόσμο έχει χαρακτηριστικά συγκρίσιμα με αυτά που περιγράφονται για την Ιαπωνία. Οι θεματολογίες και οι μεθοδολογικές προσεγγίσεις που δοκιμάζονται σε αυτή την έρευνα προκαλούν για δοκιμή σε πιο οικείους τόπους και πολιτισμικά πλαίσια. Και με αξιοσημείωτη τη γλαφυρότητα της γραφής, ευχής έργο θα ήταν να δούμε κάποια στιγμή το βιβλίο και στην ελληνική γλώσσα.

ΒΑΣΩ ΤΡΟΒΑ
Τμήμα Αρχιτεκτόνων,
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας